

Citat ur "Vetenskap och hälsa med nyckel till skriften" av Mary Baker Eddy, Mary Baker G Eddys Testamentsförvaltare, Boston 1957

Hänvisningar består av (sida:rad).

Jesus demonstrerade Christian Science' makt att hela de dödliga till själ och kropp. Men denna makt förlorades ur sikte och måste ånyo andligen urskiljas, läras och demonstreras enligt Kristi bud med "åtföljande tecken". Dess Vetenskap måste klart fattas av var och en som tror på Kristus och andligen förstår Sanningen. (110:25-31)

Så kom det sig att jag såg som aldrig förr den fruktansvärda verklighet, som kallas det onda. Guds maktjämvikt bragte i ljuset ännu en härlig sats, nämligen människans fullkomningsmöjlighet och upprättandet av himmelriket på jorden. (110:7-11)

Christian Science är naturlig men icke fysisk. Vetenskapen om Gud och människan är lika litet övernaturlig som vetenskapen om talen, ehuru många bestrider dess rätt till benämningen Vetenskap, emedan den avviker från det fysiska, såsom Vetenskapen om Gud, Anden, måste göra. (111:5-12).

Från den oändlige Ende i Christian Science kommer en Princip och dess oändliga idé, och med denna oändlighet komma andliga regler, lagar och demonstrerandet av dessa, vilka i likhet med den store Givaren äro desamma "i går och i dag, så ock i evighet"; ty så karaktäriseras i Brevet till hebreerna helandets gudomliga Princip samt Kristusiden. (112:15-21)

De fundamentala satserna i den gudomliga metafysiken sammanfattas i följande fyra för mig *självklara* satser:

1. Gud är Allt-i-allt.
2. Gud är det goda. Det goda är Förnuft.
3. Gud, Anden, är allt, därför är intet materie.
4. Livet, Gud, det allsmåttiga goda, förneka döden, det onda, synd, sjukdom. – Sjukdom, synd, det onda, döden förneka det goda, den allsmåttige Guden, Livet. (113:9-10 + 16-21)

Mänsklig fruktan för smittoämnen skulle göra Edens luft bemängd med sjukdom och nedtynga människosläktet med påtvingat och förmodat lidande. Det dödliga förnuftet är kroppens värsta fiende, då däremot det gudomliga Förnuftet är dess bästa vän. (176:17-21)

Den ena sjukdomen är icke mer verklig än den andra. All sjukdom är ett resultat av uppfostran, och sjukdomen kan föra sina onda verkningar endast så lång väg som det dödliga förnuftet utstakar. (176:25-28)

När det mänskliga förnuftets mekanism lämnar rum för det gudomliga

Förnuftet, skola själviskhet och synd, sjukdom och död förlora sitt fotfäste. (176:13-16)

Det oriktiga i tanken att vi åldras och nyttan av att tillintetgöra denna illusion belyses av en engelsk kvinnas historia, offentliggjord i den medicinska Londontidskriften *The Lancet*.

Till följd av kärlekssorg i sin ungdom blev hon sinnessjuk och förlorade allt begrepp om tid. Emedan hon alltjämt trodde sig leva i den stund då hon blev skild från sin älskade och ej gav akt på årens gång, stod hon dagligen vid fönstret och väntade på att den älskade skulle komma. I detta mentala tillstånd förblev hon ung. Enär hon icke hade något medvetande om tid, åldrades hon bokstavligen icke. Några resande amerikanare sågo henne då hon var sjuttiofyra år och togo henne för att vara en ung kvinna...

Åren hade icke gjort henne gammal, emedan hon icke hade tagit notis om tidens flykt, ej heller tänkt att hon skule åldras. Verkan på kroppen av att hon trodde sig vara ung visade, vilket inflytande en sådan föreställning har. Hon kunde ej åldras, så länge hon trodde att hon var ung, ty det mentala tillståndet styrde det fysiska.

Omöjligheter inträffa aldrig. Ett enda sådant fall som det ovan angivna bevisar att det är möjligt att vara ung vid sjuttiofyra år; och det som framför allt klargöres genom detta exempel är, att ålderdomssvaghet icke är något lagenligt och ej heller är en naturnödvändighet, utan en illusion. (245:1-14, 22-33)

Genom att mäta livet efter solår bestjäl man ungdomen och gör ålderdomen ful. Dygdens och sanningens strålande sol samexisterar med varat. Människonaturen är dess eviga middagshöjd, ofördunklad av en nedgående sol. Allteftersom det fysiska och materiella, det timliga begreppet om skönhet förbleknar, skall Andens strålgans uppgå för det hänryckta sinnet med lysande och oförgängliga härligheter. (246:10-16)

För att avhjälpa detta måste vi först vända vår blick i rätt riktning och sedan gå åt det hållet. Vi måste forma fullkomliga förebilder i tanken och ständigt betrakta dem, eljest skola vi aldrig kunna utmejsla dem till ett upphöjt och ädelt liv. Må osjälviskhet, godhet, barmhärtighet, rättvisa, hälsa, helighet, kärlek – himmelriket – härska inom oss, så skola synd, sjukdom och död avtaga, till dess att de slutligen försvinna. (248:25-32)

Den dödliga tillvaron är en dröm; den dödliga tillvaron har ej någon verklig väsenhet, men säger: "Det är jag." Anden är Egot, som aldrig drömmer men förstår allting; som aldrig far vilse och som ständigt är medvetet; som aldrig tror utan vet; som aldrig födes och aldrig dör. Den andliga människan är avbilden av detta Ego. Människan är icke Gud, men likt en ljusstråle, som kommer från solen, är människan, som utgår från Gud, en återspeglning av Gud. (250:7-15)

På denna tillvaros scen pågår det dödliga förnuftets dans. Dödliga tankar jaga varandra likt snöflingor och falla till marken. Vetenskapen uppenbarar, att Livet icke är prisgivet åt döden, och Vetenskapen medgiver icke, att lyckan någonsin

kan vara en lekboll för omständigheterna. (250:30-34)

Jag hoppas, käre läsare, att jag leder dig in i förståelsen av dina gudomliga rättigheter, din av himlen förlånade harmoni – att du, allteftersom du läser, inser att det ej finnes någon orsak (utom det vilsefarande, dödliga, materiella sinnet, vilket icke är makt), som är i stånd att göra dig sjuk eller syndig; och jag hoppas, att du besestrar detta falska sinne. Med din kännedom om det så kallade materiella sinnets falskhet kan du göra gälande din obestridliga rätt att övervinna tron på synd, sjukdom eller död. (253:10-19)

Tro icke på den förmenta nödvändigheten av synd, sjukdom eller död, då du vet (som du borde veta), att Gud aldrig kräver lydnad för en så kallad materiell lag, ty någon sådan lag existerar inte. Tron på synd och död tillintegöres av Guds lag, som är Livets lag, icke dödens, harmoniens, icke disharmoniens, Andens, icke köttets lag. (253:27-32)

Gud kräver fullkomlighet men icke förrän striden mellan Anden och köttet är utkämpad och segern vunnen. Att upphöra med att äta, dricka eller kläda sig materiellt, innan tillvarons andliga fakta steg för steg ha ernåtts är icke berättigat. När vi tåligt förbida Gud och rättfärdigt söka Sanningen, visar Han oss vägen.

Under det sinnligas tidsåldrar skall måhända absolut Chritian Science icke ernås före den förändring som kallas döden, ty vi ha icke förmåga att demonstrera vad vi icke förstå. Men det mänskliga självet måste evangeliseras. (254:7-12 + 17-20)

Den dödliga människan har slutit förbund med sina ögon för att genom mänskliga begrepp förringa Gudomen. I samförstånd med det materiella sinnet anlägga de dödliga en begränsad synpunkt på alla ting. Att Gud är kroppslig eller materiell borde ingen människa påstå. (255:12-17)

Materien och Förnuftet äro motsatser. Den ena är till själva sin natur och sitt egentliga väsen stridande mot den andra; följaktligen kunna icke båda vara verkliga. Om den ena är verklig, måste den andra vara överklig. Endast genom att förstå att det blott finnes en makt – icke två makter, materie och Förnuft – kan man uppnå vetenskapliga och logiska slutsatser. (270:5-11)

Kristi Jesu liv var icke övernaturligt; det var i stället naturligt för hans andlighet – den goda jord, i vilken Sanningens säd spirar upp och bär mycken frukt. Kristi kristendom är det vetenskapliga varandets kedja, som återframträder i alla tidsåldrar, vidmakthåller sin påtagliga överensstämmelse med Skriften och förenar alla tidsskeden i Guds plan. Varken veklighet, illusion eller uppstudsighet existerar i den gudomliga Vetenskapen. (270:35-271:6)

Jesus lärde sina lärjungar hur de skulle kunna hela de sjuka genom Förnuftet i stället för genom materien. Han visste, att kristendomens filosofi, Vetenskap och bevis äro att finna i Sanningen som utdriver all disharmoni. (271:7-10)

Materien och dess yrkanden i fråga om synd, sjukdom och död äro stridande mot Gud och kunna icke utgå från Honom. Det finnes ej någon MATERIELL

sanning. De fysiska sinnen kunna icke taga någon kännedom om Gud och den andliga Sanningen. Den mänskliga föreställningen har uttänkt mångahanda påfund, men utan den gudomliga Vetenskapens gudomliga Princip kan icke ett enda av dem lösa varats problem. (273:1-8)

Den onödiga kunskap, som vinnes från de fem sinnen, är endast timlig – den är det dödliga förnuftets uppfattning, ett alster av sinnen, icke av Själens, Andens – och symboliserar allt som är ont och förgängligt. NATURVETENSKAPEN, såsom den vanligen kallas, är i själva verket varken naturlig eller vetenskaplig, ty den är härledd från de materiella sinnenas bevisning. Ideer däremot äro födda av Anden och äro icke blott och bart slutsatser dragna ur materiella premisser. (274:4-12) [ALLTSÅ ÄR MARY BAKER EDDY EN PROFET]

Materien har ej något liv att förlora, och Anden dör aldrig. Ett kompanjonskap av förnuft och materie skulle ignorera det allnärvarande och allsmåttiga Förnuftet. Detta visar, att materien icke har sitt upphov i Gud, Anden, och icke är evig. Därför är materien varken substantiell, levande eller intelligent. Den gudomliga Vetenskapens utgångspunkt är att Gud, Anden, är Allt-i-allt och att det ej finnes någon annan makt, ej heller något annat Förnuft – att Gud är Kärleken, och att Han därför är gudomlig Princip. (275:1-9)

Sanningen, andligen urskild, är vetenskapligt förstådd. Den utdriver villfarelse och helar de sjuka. (275:34-35)

[MÄNNISKAN ÄR EN ANDE SOM HAR EN SJÄL OCH BOR I EN KROPP...]:

På rätt sätt förstådd har människan en förnimmelös kropp i stället för en förnimmande materiell gestalt; och Gud, människans och all tillvaros Själ, som består för evigt i Sin egen individualitet, harmoni och odödlighet, förlänar människan dessa egenskaper och förevigar dem – genom Förnuftet, icke genom materien. (280:26-31)

Vad är då den materiella personligheten, som lider, syndar och dör? Den är icke människan, Guds avbild och likhet, utan en falsk efterbildning av människan, den förvrängda likheten, den olikhet som kallas synd, sjukdom och död. (285:7-11)

Föreställningen att en materiell kropp är människa är en felaktig uppfattning om människan. (285:17-18)

Genom att tolka Gud såsom en kroppslig Frälsare och icke såsom den frälsande Principen, eller den gudomliga Kärleken, skola vi fortfarande söka frälsning genom förlåtelse och ej genom bättring och taga vår tillflykt till materien i stället för till Anden för botandet av de sjuka. (285:25-30)

[JESU FÖRSONING BLIR NU INTRESSANT. VAD SKULLE HAN KORSFÄSTAS FÖR? VAR DET BARA FÖR ATT MÄNNISKORNA VAR ELAKA?]

Försoningen är åskådliggörandet av människans enhet med Gud, varigenom

människan återspeglar den gudomliga Sanningen, Livet och Kärleken. Jesus av Nasaret lärde och demonstrerade människans en-het med Fadern, och för detta är vi skyldiga honom ändlös hyllning. Hans mission var både individuell och kollektiv. Han utförde sitt livsverk rätt, icke endast av rättvisa mot sig själv, utan ock av barmhärtighet mot de dödliga – för att visa dem hur de skulle utföra sitt eget livsverk, men ej i avsikt att utföra det för dem eller att befria dem från något som helst ansvar. (18:1-11)

Kristi försoning försonar människan med Gud; icke Gud med människan; ty Kristi gudomliga Princip är Gud, och hur skulle Gud kunna blidka sig själv? (18:14-16)

Jesus bidrog till att försona människan med Gud genom att giva människan en sannare uppfattning av Kärleken, den gudomliga Principen för Jesu lära, och denna sannare uppfattning av Kärleken återlöser människan från materiens, syndens och dödens lag genom Andens lag – den gudomliga Kärlekens lag. (19:7-12)

Slutlig befrielse från villfarelse, varigenom vi fritt få glädjas åt odödlighet, obegränsad frihet och ett syndfritt sinne, uppnås inte på blomsterstigar, ej heller vid att man fäster sin tro utan gärningar vid en annans ställföreträdande strävan. Den som tror att vrede är rättmätig eller att gudomligheten blidkas genom mänskligt lidande, förstår icke Gud. (22:22-28)

Varje ångerns och lidandets kval, varje strävan till bättring, varje god tanke och gärning hjälper oss att fatta Jesu försoning för synden och stärker dess verkningskraft; men om syndaren fortfar att bedja och ångra sig, synda och sörja, har han föga del i försoningen – i för-en-ingen med Gud – ty han saknar den i gärning uttryckta ånger, som omdanar hjärtat och giver människan förmåga att utföra vishetens vilja. De som ej ens till en del kunna demonstrera den gudomliga Principen för vår Mästares lära och verksamhet, ha ej någon del i Gud. Om vi leva i olydnad mot Honom, böra vi ej känna någon trygghet, oaktat Gud är god. (19:18-29)

Jesus bar våra krankheter; han kände den dödliga föreställningens villfarelse, och ”genom hans sår [villfarelsens förkastande] bliva vi helade”. ”Föraktad ... och övergiven av människor”, återgäldade han förbannelse med välsignelse och lärde så de dödliga motsatsen till dem själva, nämligen Guds natur; och då villfarelsen kände Sanningens makt, väntade gisslet och korset den store Läraren. (20:13-20)

Den för vilken ”Herrens arm” är uppenbarad skall tro vårt budskap och höja sig till liv genom pånyttfödelse. Detta är att ha del i försoningen; detta är den förståelse, i vilken Jesus led och vann seger. (24:10-13)

Verkningskraften i Jesu andliga offergård är oändligt mycket större än vad som kan komma till uttryck genom vår uppfattning av mänskligt blod. Jesu materiella blod hade ej mer kraft att rrena från synd när det utgöts på ”förbannelsens trä”, än när det flöt i hans ådror, medan han dagligen verkade i det som hörde hans Fader till. (25:3-9)

Kristus var Anden, som Jesus hänsyftade på, då han sade: ”Jag är vägen och sanningen och livet”; ”Jag och Fadern äro ett”. Denne Kristus, eller gudomligheten hos människan Jesus, var hans gudomliga natur, den gudaktighet, som besjälade honom. (26:9-13) [Alltså: Jesus är inte Kristus kommen i köttet. Kristus är skild från Jesus. Jfr 1 Joh 4:1-6]

Jesus uthärdade smäleken, för att han måtte få ingjuta sina dyrköpta håvor i ofruktbara liv. (36:11-12)

Gravens ensliga kammare gav Jesus en tillflykt undan hans fiender, en plats där han kunde lösa varats stora problem. Hans tre dagars arbete i griften satte evighetens insegel på tiden. Han bevisade, att Livet är fritt från död och att Kärleken är hatets överman. På grundvalen av Christian Science, Förnuftets makt över materien, bemötte han alla medicinens, kirurgi- och hygienens anspråk. (44:5-12)

Lärjungarna trodde att Jesus var död när han var dold i griften, men i själva verket var han vid liv och demonstrerade i den trånga gravkammaren Andens makt att betvinga det dödliga materiella sinnet. Klippväggar spärrade vägen, och en stor sten måste vältras från grottans öppning; men Jesus besegrade varje materiellt hinder, övervann varje materiens lag och trädde fram från sin dystra viloplats, krönt med härligheten av en sublim framgång, en evigt förblivande seger. Vår Mästare demonstrerade den gudomliga Vetenskapen fullständigt och avgörande i sin seger över döden och graven. (44:29-45:6)

Jesu oförändrade fysiska tillstånd efter det som tycktes vara döden följdes av hans upphöjelse över alla materiella tillstånd; och denna upphöjelse förklarade hans himmelfärd och uppenbarade omisskännligt ett stadium av prövning och framåtskridande bortom graven. (46:21-25)

Lärjungarna övergävo sin Mästare under hans sista jordiska kamp, och detta blev bestraffat; var och en av dem ljöt en våldsamt död, med undantag av Johannes, om vilkens död vi ej ha någon uppgift. (47:26-29)

Under sin natt av mörker och härlighet i örtagården insåg Jesus hur alltigenom felaktigt det var att tro på möjligheten av någon materiell intelligens. Likgiltighetens styng och den bigotta okunnighetens stavar sargade honom svårt. Hans lärjungar såvo. Han sade till dem: ”Så litet förmådden I då vaka en kort stund med mig!” Så litet förmådde de vaka med honom som, bidande och kämpande i stum ångest, utan klagan höll vakt över en värld! Denna mänskliga trängtan väckte intet gensvar, och så vände sig Jesus för alltid bort från jorden till himmelen, från sinne till Sjal. (47:30-48:9)

Jesus bar våra synder i sin kropp. Han hade vetskap om de dödliga villfarelser, varav den materiella kroppen består, och kunde tillintetgöra dessa villfarelser; men vid den tid då Jesus förnam våra brister hade han ej segrat över alla köttets föreställningar eller över sitt förnimmande av materiellt liv, ej heller hade han höjt sig till sin slutgiltiga demonstration av andlig kraft. (53:26-32)

Du bör behandla sjukdom mentalt, alldeles så som du skulle behandla synd,

med den skillnaden, att du icke får säga patienten att han är sjuk, ej heller nämna sjukdomen vid namn, ty ett sådant förfaringsätt ökar fruktan, som är sjukdomens grund, och inpräglar ännu djupare den orätta tanke bilden. (453:25-30)

Ett mentalt tillstånd av självfördömelse och skuld eller en vacklande och tveksam tillit till Sanningen äro olämpliga förutsättningar för att hela de sjuka. Sådana mentala tillstånd angiva svaghet i stället för styrka. (455:3-7)

Om du själv har sjunkit ned i föreställningen om och i fruktan för sjukdom och synd och om du, med kännedom om botemedlet, ändock underlåter att för egen räkning använda Förnuftets krafter, kan du utöva ringa eller ingen makt för att hjälpa andra. (455:11-15)

En Christian Scientist måste ha mitt arbete VETENSKAP OCH HÄLSA som sin lärobok, och detsamma gäller alla hans elever och patienter. Varför? För det första: Emedan den utgör Sanningens röst i denna tidsålder och innehåller den fullständiga framställningen av Christian Science, eller vetenskapen om helande genom Förnuftet. För det andra: Emedan den är den första kända bok, som innehåller en till grunden gående framställning av Christian Science. Följaktligen återgiver den de första reglerna för demonstrerandet av denna Vetenskap, och på dess blad stå att läsa den uppenbarade Sanningen, obesmittad av mänskliga hypoteser. För det tredje: Emedan denna bok har gjort mer för lärare och elev, för helare och patient än vad andra böcker ha åstadkommit. (456:27-457:7)

Jag påstår icke, att någon kan existera i köttet utan föda och kläder; men det är min tro att den verkliga människan är odödlig och att hon lever i Anden, icke i materien. (461:1-4)

Om du tror att du är sjuk, bör du då säga: ”Jag är sjuk”? Nej, men någon gång bör du säga vad du tror, om detta fordras för att skydda andra. Om du begår ett brott, bör du då erkänna för dig själv att du är en brottsling? Ja. Dina svar bör vara olika, emedan de åstadkomma olika verkningar. Om du medgiver att du är sjuk blir fallet vanligen mindre lätt att bota, då däremot erkännandet av din synd bidrager till att förgöra den. (461:15-22)